

LA REVOLUCIÓ MÉS LLARGA I BONICA DE LA HISTÒRIA

Celia Hart

18/01/2008

www.rebellion.org

(I) Un parell d'apunts

Déu va voler que la revolució cubana triomfés a l'any nou... Més aviat ho va voler el repugnant dictador Fulgencio Batista, que aquest dia, amb l'arca del tresor nacional, va apurar la copa de bon xampany i va córrer veloçment per la porta de la cuina del Palau Presidencial. S'emportà els milions de pesos, però sense saber-ho ens va donar motius perquè aquest dia els revolucionaris cubans brindem amb més ànims.

Als que odien a la revolució cubana, Batista els deixà la maledicció de que aquella copa de les dotze de la nit els hi sigui més amarga i que al Happy New Year de les ridícules postaletes de llaços, globus i neu, s'hi amagui un riure burleta al darrere. Déu els ha obligat a festejar el dia que ells més odien!

Curiosament, ells festegen el 20 de maig com a dia de la independència, celebrant el dia en que Espanya va perdre la primera guerra imperialista de la història i el premi fos l'illa de Cuba pel naixent imperialisme. I Déu també els condemna a fer festejos un dia després d'un dels dies més tristos de l'illa... Quan mataren en combat a José Martí un 19 de maig.

Pobres *gusanejos*! Deuen d'estar gastant els seus diners mal obtinguts amb el psicoanalista.

Aquest any també deuen haver tingut despeses extres, perquè les seves súpliques perquè Fidel es mori tampoc han estat escoltades. Déu sembla haver tingut altres prioritats, estarà de vaga o deprimit al veure tanta impunitat i grolleria a l'únic lloc habitable que coneguem de l'Univers. La humiliació dels palestins per part dels qui una vegada foren massacrats pels nazis; la inacabable guerra a Iraq, un dels llocs més bells i cultes de la història de l'home; la burla i la mentida hauran deixat al bon Senyor en crisi existencial i si és cert que existeix, deu estar tractant de llevar-se la vida i de segur que ens farà saber que aquestes atrocitats dels fills d'Adam i Eva es deuen a Caín i mai als resos que les farsants senyores de mantellina i els senyors lladres del món li professen hipòcritament els diumenges, anomenant terroristes als que són realment terroritzats.

Però encara gastaran molts espelmes perquè Fidel està viu... viu i reflexionant, com mai, que com a bon estrateg militar que és, ha trobat la forma de fer-se present dia a dia.

La revolució socialista de Cuba ja és la més experta de la història. Vull que algú em contradigui. A saber: Existia la revolució bolxevic al 1966? O la revolució xinesa al 1998? O sigui, 49 anys després dels seus respectius triomfs?

Per suposat que no. Que allà, quan el Che reinseria en el món la revolució permanent a les selves bolivianes després d'Àfrica, no existia una revolució a la URSS; existia, això sí, una poderosa potència amb un nom anomenat socialista que contrapuntejava amb Estats Units i junts es repartien en pau i harmonia el món. Existia una involució revolucionària, i no una revolució.

Si no em creuen a mi, doncs al Che sí que el creuran... ell va dir:

“Se sap des de vell -va dir el Che- que el ser social és el que determina la consciència (...). La nostra tesi és que els canvis produïts per la NEP han calat tant profundament a la vida de la URSS que han marcat amb el seu signe aquesta etapa. I els seus signes són desanimadors: la superestructura capitalista fou influenciant cada cop de forma més marcada les relacions de producció i els conflictes provocats per la hibridació que significà la NEP s'estan resolent avui a favor de la superestructura; s'està tornant al capitalisme”¹

Això fou al 1964. Però si estava tornant al capitalisme, i els bolxevics emprengueren el socialisme... En algun instant desconegut es va haver de parar la famosa locomotora de Karl Marx. És impossible marxar enrere, sense haver-se aturat prèviament... És senzill: Un automòbil va cap a al dreta... (millor a l'esquerra) i després per voltejar a la dreta ha d'anular la seva velocitat. Aquí es va aturar la revolució! Una revolució aturada, deixa de ser revolució per pròpia definició. La revolució està associada al moviment i al moviment en una mateixa direcció.

Això li preguntaria al Che si pogués entrevistar-lo: Quan = 0 a la URSS? Quan la revolució dels soviets deixà d'anomenar-se revolució, per anomenar-se Pàtria Socialista, o primera fase del comunisme, o qualsevol altra mentida d'aquelles?

A Xina, ni parlar-ne!, podem fer el mateix exercici, amb elements primaris de la cinemàtica: la República Popular Xinesa al 1998 seria tot el que vostès vulguin, gran, productiva, emergent, inclús podria acceptar que l'anomenin socialista, perquè no em segueixin amb la canterella de que el Partit Comunista fou i és el rector d'aquelles transformacions, que amb les paraules ja no sabem per on caminem... però mai una REVOLUCIÓ... En tot cas aquest flamant partit va emprendre transformacions contrarevolucionàries. O sigui que va fer girar el motor a l'inrevés.

Revolució socialista, la cubana! I hem de cuidar-nos molt de que la nostra velocitat no sigui igual a zero... No importa si és petita, si fem zig-zag investigant quin és el camí correcte a seguir, però allò important és que els ànims de canvi no ens portin enrere. Per emprendre els ajustos més que necessaris, haurem de saber on estem parats.

Una altra cosa que hem de tenir en compte és que la velocitat és un vector, i que els vectors tenen direcció i sentit. Qualsevol estudiant de secundària que hagi llegit bé la lliçó sap que és incorrecte dir... "Aquest automòbil va a 60 Km per hora"... Rigorosament ha d'assenyalar la direcció que porta l'automòbil. I més que l'increment del valor modular de la velocitat, la direcció de la fletxeta, que col·loquem sobre de la de la velocitat perquè sigui un vector, no és per gust. Ni en Física ni en Història.

I per això és important saber on estem per a corregir el camí.

I torno a citar la paràbola de l'aviador perdut del Che:

"En un moment donat l'avió, l'aviador se n'adona de que ha perdut el rumb, està totalment perdut. Aquest aviador enlloc de tornar al seu punt de partida per agafar un punt verdader, està corregint el rumb allí on se n'adonà que l'havia perdut. Però el fet que ell se n'hagi adonat que l'havia perdut en aquests moments no vol dir que sigui allí on el va perdre. I d'això és d'on parteixen una sèrie d'aberracions"².

La revolució socialista de la Grècia moderna, està aquí al Carib... Hi ha una difusa, però important diferència entre pàtria socialista, socialisme del segle que més els acomodi a l'autor... i revolució socialista. Frontera en la que no vull aturar-me massa, però mereix un breu anàlisi. Quan diem 'Socialisme o Mort!' assumeixo que estem parlant del socialisme vist a través d'una revolució i no com un sistema social bo o dolent, però circumscrit a un país. D'això també ens alertà... no Trotsky (sols), sinó novament el Che:

"La forma en que està redactat el paràgraf indica una veritat que no es diu clarament: La URSS constitueix un sistema de socialisme en un sol país socialista (ella mateixa). En altres paraules la URSS imposa el socialisme mitjançant la força de les armes als països de Democràcia Popular"³.

La revolució és un procés ininterromput, el que fa possible una permanent contestació al sistema capitalista. Tant efectives són que n'hi ha prou amb que una diminuta illa n'hagi fet una, perquè es mantingui en alerta tot l'Imperialisme, i perquè Cuba sigui coneguda per això. Aquest procés pot anar lent, molt lent vistes les condicions del món, però mai pot aturar-se.

Tot i que el bloqueig econòmic ha estat condemnat per 184 països del món, aquest augmenta; els candidats dels únics dos partits que poden exercir l'espantada democràcia d'Estats Units en un o altre to no perdonen el règim social de la seva petita veïna i van a rendir tribut als seus electors de Florida, per què? Per què necessiten els vots de la contrarevolució que viu en virtut de la nostra revolució? En què els amenaça Cuba, si no té petroli, ni aigua, ni res que puguin robar? Els amenaça el saber que no han pogut desbaratar una revolució socialista fabricada als seus nassos i que ni tan sols el temps gosa matar a Fidel.

Allà van anar els candidats a brindar amb els que tenen la pocavergonya de mostrar els pantalons bruts de Girón de la brigada 2506, i a felicitar a l'assassí del Che. Tants milions i de veritat que no es poden comprar ni disfresses.

L'enemic sempre mostra el camí. Mentre més ens amenacen (o creuen fer-ho) més encertats estem en la nostra lluita. Els nostres presos polítics revolucionaris no estan a Cuba! A Cuba hi estan precisament els que han atemptat contra la sobirania nacional, i han acceptat diners per a la contrarevolució, les seves incultes biblioteques, o publicacions, les seves raquíiques marxos amb una dotzena de senyores vestides de blanc que no se les toca ni amb el pètal d'una rosa, sobretot perquè no necessitem fer-ho. Allà a Miami sí que van ser atacades les pacifistes per les hordes incultes i feixistes d'aquesta infeliç regió del món... ells poden fer-ho (les "de blanc"), nosaltres ("les roges") no...

Però això és natural. Gasten milions en el seu invisible canal televisiu; consumeixen desenes de milions anuals per a destruir la nostra revolució... Els nostres presos polítics estan a Estats Units, sense un peso i segueixen lluitant! I segueixen vençant.

Des de fa deu anys i violant les més elementals normes jurídiques (fabricades per ells mateixos) empresonen a aquests cinc revolucionaris.

Tot i que han descobert espies confessos, tot i que els terroristes vagin prenent Coca Cola per Miami, tot i que no els interessi empresonar a Bin Laden... els revolucionaris cubans són el veritable perill per a ells. I en això tenen raó!

Pel sistema capitalista en decadència si hi ha una cosa perillosa és saber que al món encara existeix una revolució socialista. És per això que s'han acarnissat amb els nostres Cinc, perquè no és al terrorisme al que temen; precisament perquè aquest sistema és el terrorisme, a qui temen, perquè els exterminarà, és a la revolució socialista i aquesta tot i que molts camarades no ho reconeixin, ni ho aprecien massa, aquesta que és permanent... aquesta que busca formes de readaptació, és la nostra! I per desgràcia, socialista, és la única.

(II) Socialisme del segle XXI o revolució socialista

Es parla molt del "nostre socialisme", o socialisme d'un color o d'un altre a Cuba, Venezuela o Bolívia, i li agreguen cognoms suggerents. Però el socialisme (almenys el sistema contraposat al capitalisme) és absolutament impossible sense la revolució socialista. Si aquesta revolució es fa amb bales o amb roses blanques, ja és una altra qüestió, però per començar s'haurà de desarticlar el poder burgès -dic, si és que almenys en això Karl Marx encara té una mica de raó-.

Diu Marx: Entre la societat capitalista i la societat comunista hi va el període de transformació revolucionària de la primera a la segona. A aquest període també

li correspon un període polític de transició l'Estat del qual no pot ser altre que la Dictadura revolucionària del proletariat (...)⁴

I reafirma Lenin: Així doncs, la primera fase de la societat comunista (a la que sol donar-se el nom de socialisme), el dret burgès no se suprimeix per complet, sinó sols en part. El dret burgès -segueix Lenin- reconeix la propietat privada dels individus. El socialisme els converteix en propietat comuna. En aquest sentit -i sols en aquest sentit- desapareix el dret burgès. Sobre els mitjans de producció. Però quan Lassalle a aquest ordre social (al que se li sol donar el nom de socialisme primera fase del comunisme) diu que això és una distribució justa, que és el dret igual de cadascú al producte igual del treball: Lassalle s'equivoca i Marx posa al descobert el seu error (...) ("socialisme" en el sentit corrent de la paraula no suprimeix els defectes de la distribució, en la qual segueix imperant la distribució dels productes segons el treball (no segons les necessitats).⁵

Aquests enunciats, extrets textualment de dues de les referències més emblemàtiques de la teoria socialista, em fan veure varies coses que sembla que se'ns han traspapat.

Que la paraula socialisme, inclús la paraula (per no parlar del seu llinatge en fornits cognoms de segles i llocs), fou considerada com "d'ús corrent" per a Lenin, en la que és la seva obra mestra. Que aquest socialisme és tant sols un trànsit i que aquest trànsit és precís fer-lo de forma revolucionària. Que aquest socialisme o com rigorosament l'anomenà el seu fundador, primera fase del comunisme, és una "injustícia burgesa", necessària per suposat... però és una injustícia romanent i no la redempció dels treballadors.

I que la única via per a superar aquesta fase és la dictadura revolucionària, dictadura (repeteixo amb molt plaer la paraula). Al ser revolucionària, implica que la lluita ha de continuar i no aturar-se a les teles tèbies del socialisme, o primera fase del comunisme, i que aquesta dictadura és contra els explotadors, per suposat.

I aquí s'ha d'assenyalar que el socialisme sols és un episodi de quelcom major. Quelcom del que poques vegades es parla: El comunisme.

I els qui teoritzaren millor que ningú com arribar a aquest "episodi major i únic foren segons la meva opinió Leó Trotsky i el Che Guevara, doncs a més de teòrics i crítics, ambdós convisqueren amb la presa del poder revolucionària. Ambdós coincidiren en que sols estenent la revolució fora de les fronteres d'on sorgiren i radicalitzant dia a dia aquest procés era possible accedir a tal aspiració.

Però això és per un altre moment.

I Cuba és l'exemple! Des de fa dècades expropiarem als burgesos, sense dictar cap constitució, i sense el temor de que ens anomenessin terroristes. En aquella època no escrivien llistetes sobre terroristes, però ens haguéssim rigut d'elles sense perdre el pas. I la lluita segueix, no per fiançar el "nostre

socialisme”, sinó per finançar el comunisme al món... Única via de salvar el planeta.

No és casualitat que el primer i el millor en adonar-se de l'assassinat de la Terra i amb ella a l'espècie humana hagi estat el millor dels comunistes vivents... Fidel Castro.

Aquella confessió de Fidel que ell era comunista i no socialista, en una de les edicions de la Conferència Marx Avui de L'Havana no era tant idealista com molts creguérem en aquell moment. No sé si Fidel ho va dir pensant en Lenin o va tractar amb raó, de riure's de tots els presents.

Els cubans no tenim la culpa de que el nostre enemic de classe, estigui precisament al país capitalista més poderós de la Terra; no tenim la culpa de que des de sempre ens assetgin les potències més hostils al progrés. La dictadura del proletariat de la revolució socialista de Cuba és qui enfronta conscientment i obertament al sistema capitalista mundial.

I per això hem de finançar el paper de l'estat i no minimitzar-lo pel moment, perquè aquest estat, com digué Lenin (i jo el crec) representa la dictadura del proletariat.

Aleshores necessitem aprofundir la nostra dictadura revolucionària i necessitem que els treballadors i les avantguardes del món compreguin molt millor els ressorts de la revolució cubana, que la estudiïn, que l'analitzin, tant o més! que com ho fan amb la història de la revolució russa.

La nostra està més a prop i no està morta, perquè és revolució permanent... De la qual ara no me'n referiré, però la única via possible per a transitar al comunisme és a través de la revolució permanent. Perquè perquè hi hagi trànsit revolucionari necessitem de la revolució socialista i necessitem que sigui permanent, si no caurem en el que caigueren les dues grans potències socialistes: la URSS i Xina.

Fidel ha definit el que ell entén per Revolució. Com sempre se'ns mantenen ocultes entre línies les veritats més elementals: Canviar el que ha de ser canviat. Canviar és possible sols si estem en revolució.

Encara que sembli insòlit, perquè es consolidi una revolució, aquesta ha de portar els ressorts de la seva pròpia inestabilitat. Això ho podem entendre sense que haguem d'anar amb pressa a llegir al bon Hegel, encara que mai aquest geni està de més. És a dir: la capacitat de canvis ràpids, de moviments permanents, fan estable a les revolucions. Tot el contrari d'un estat que necessita l'estabilitat institucional. I aquí hi ha allò important: L'estat socialista (per anomenar d'alguna manera a un estat no burgès on ha triomfat una revolució) ha d'estar al servei d'aquesta. És a dir: la governabilitat s'haurà d'exercir en funció dels canvis dins de la revolució, perquè es mantingui viva... I no del contrari. Alguna cosa d'això va poder passar a la bella revolució dels soviets i a la revolució xinesa.

Y ésta es la sutileza: Para un observador externo puede resultar algo confuso que dentro de la propia organización cubana coexistan, junto a las instituciones del Estado, el programa al que se le denominó Batalla de Ideas...

La Batalla de Ideas en Cuba es una organismo revolucionario y dinámico que ha logrado en muy poco tiempo hacer lo que durante años no pudieron hacer muchas instituciones por sus amarres burocráticos y... nos libre Dios, como algunos sugieren, que lo deba hacer el demarcado mercado. Los problemas concretos que aun persisten en nuestros hogares y con el transporte deberemos resolverlos así, y nunca usando las viejas armas del mercado de lo cual nos advirtió no en vano el Che.

La URSS se desplomó o desmerengó, como le gusta decir a Fidel...Pero hasta el merengue guarda su historia...Habría que saber cuáles gallinas pusieron los huevos de aquel merengue. Por otra parte la República Popular China es el mayor engendro capitalista con una superexplotación obrera y...eso nuevamente no lo digo yo...lo dice el experto economista y revolucionario Eric Toussaint.

“Pero en realidad China ha escogido un modelo de desarrollo capitalista que implica una explotación acrecentada de sus trabajadores, despidos masivos, la privatización de muchísimas empresas públicas, una reducción radical de los gastos del Estado en materia de educación, sanidad, seguridad social, un productivismo desenfrenado totalmente irrespetuoso con la naturaleza y la salud pública. La parte de los salarios en el PIB descendió fuertemente en estos 10 últimos años: pasó del 53 % en 1998 al 41 % en 2005.6

(III) Cuba, revolució que mana a l'Estat

N'hi ha prou amb observar el programa de la Taula Rodona (espai informatiu), on es va fer un balanç d'aquestes noves concepcions, des de la revolució energètica, fins el programa educatiu. Els ministeris es posen al servei de la Batalla d'Idees i no a l'inrevés.

En aquests anys, durs per a Cuba, no fou el creixement econòmic el que ha marcat el nostre destí (tot i que haguem crescut). El que ens ha marcat són la creació de moviments (Treballadors, socials, escoles per un sol nen, remodelació d'hospitals, instructors d'art, etc.). Aquests són moviments, i (insisteixo en la paraula) que pel seu dinamisme poden anar canviant de forma i es regeixen directament amb molta menys burocràcia a la que ens ha condemnat estar sols en el món sostenint una revolució socialista.

No en va, aquell 31 de Juliol de 2006, ens adonarem que la Batalla d'Idees era dirigida directament per Fidel. Li va donar el mateix valor (o més) que a les seves funcions com a President del Consell d'Estat i de Ministres.

I és així precisament, perquè coexisteix la revolució amb el Govern que ha de nomenar ambaixadors, firmar protocols, posar-se corbatetes, rebre delegacions, despintats governants. Però el que mai haurà de deixar d'existir és el moviment que impulsa la revolució, encara que per suposat l'estat és una d'elles, però una, no més. I l'estat ha d'estar al servei de la revolució i no a l'inrevés. Aquest a l'inrevés és exactament el que ha passat a la contrarevolució xinesa. Un partit comunista es va posar a servir a un estat per fer créixer l'economia a qualsevol preu i succeí que senzillament traïren aquella revolució, que amén de les crítiques a Mao, fou una de les revolucions massives més espectaculars de la història.

Els rebels a Cuba li feren poc cas a la Constitució de 1940, la qual fou de les més radicals per a la seva època, fou superada als primers mesos de 1959. Paradoxalment quan va venir la Constitució de 1976 encara amb tota l'alegria soviètica, no va haver de marxar més ràpid la revolució cubana, fou molt més lenta que en aquells emblemàtics anys 60. Quan tots els estudiants secundaris es llançaren a alfabetitzar, quan des dels mateixos inicis, sense demanar-li permís a la ONU recolzàvem les insurreccions a tot el tercer món, sense deixar d'aprofundir la nostra.

Si llegim amb atenció la carta d'acomiadament del Che a Fidel, ens quedem atònits de com el Che reparteix les tasques: Fidel ha de quedar-se a Cuba per aprofundir la revolució i el Che, l'altre revolucionari més important a Cuba, sense que ningú ho dubti... marxà... precisament en aquells moments fundacionals, a estendre-la pel món, a crits de bala.

Si no és aquesta la pròpia definició de revolució que al 1905 el revolucionari rus li va donar nom, no trobo a quin lloc s'ha defensat millor aquest concepte.

Potser per això quan a la URSS es decretà la mort nosaltres haguérem de sobreviure.

D'Angola i la fi de l'apartheid, la URSS, més aviat Rússia, recordarà en allò fonamental (si és que no li han esborrat definitivament la memòria) els seus canons i els seus fusells... Nosaltres als nostres 20.000 morts... i milers de germans angolenys. I això mai ho oblidarem. Aquesta revolució va posar de genolls a aquest sistema. Qui negocià la fi d'aquest sistema oprobios, no fou algun espavilat canceller, o alguna resolució de la ONU. Negocià la sang revolucionària de Cuba, davant la qual no funcionen les resolucions diplomàtiques.

I quan als vuitanta, paradoxalment "gaudíem" de bona salut econòmica, gràcies a les aleshores relacions amb la URSS, al XX Aniversari de l'assassinat del Che, Fidel va tornar a emprendre i reimpulsar el camí revolucionari. Va tensar els ressorts de la revolució perquè mai regnés l'acomodament, i perquè el mercat enemic natural de les revolucions socialistes, no s'apoderés de les nostres consciències.

"Si li haguessin dit que el diner es començaria a convertir en l'instrument principal, la fonamental motivació de l'home, ell, que tant advertí contra això,

s'hauria horroritzat; que les jornades no es complien i apareixien els milions d'hores extra; que la mentalitat dels nostres treballadors s'estava corrompent, i que els homes anaven tenint cada cop més un signe de peso en el cervell, el Che s'hauria horroritzat. Perquè ell sabia que per aquests camins un dia s'hauria d'oblidar tota idea de solidaritat humana i inclús d'internacionalisme; que per aquells camins no es marxaria mai cap a un home i una societat nova”⁷

(IV) Cuba Revolució socialista des del primer segon

El temps passa (i ens anem tornant vells), com apunta inexorablement Pablo Milanés a la seva cançó, i la revolució cubana té uns altres reptes i unes altres comptes pendents. Però hem sobreviscut per estar en revolució socialista. Amb la doble moneda, amb els disbarats per ajustar el salari al treball, amb les arbitriarietats quasi risibles... Amb tot això, hem sobreviscut precisament perquè en revolució són canviables, ajustables, movibles, la qual cosa les institucions demoren segles en poder fer. Hem de canviar en allò que justament ha de ser canviat per a continuar en EL MATEIX CAMÍ.

En el que es fonguin Assemblees Constituents, en els que es fan portentoses campanyes electorals, en el que les forces contraposades del país es posen mitjanament d'acord, les revolucions canvien allò canviable en el que dura una matinada.

La revolució cubana fou revolució socialista abans de 1959. Ja fou socialista des que un grup de joves no confiaren en els partits convencionals, ni tractaren de fundar cap partit electoral per fer la revolució. Triomfà com una continuïtat revolucionària que de burgesa no tenia ni la primera b.

Encara s'ha d'escoltar, i per partits socialistes, que a Cuba vam tenir un període democràtic burgès. De cap manera! A Cuba no hi va haver trànsit del “Febrer” rus a “l'Octubre” bolxevic... i molt menys una transició democràtico-burgesa-nacionalista i tots els cognoms maltrets dels llibres.

A Cuba Kerenski (si és que el va haver) va sortir corrent junt a Batista per la porta del fons del palau Presidencial.

Però no em creguin a mi; ho va dir, un dels sociòlegs més respectats de Cuba (per no dir el més) i un indomable revolucionari. Diu Fernando Martínez Heredia:

“És un error creure -com encara es repeteix, inclús en l'ensenyament- que hi va haver una fase ‘democràtico-burgesa’ de la revolució en el poder -que aniria del 1r de gener de 1959 a la tardor de 1960-, encara que a la classificació se li tregui el mot de burgès i se li agreguin cognoms ‘progressistes’. El triomf de la insurrecció fou el que destrossà l'aparell militar, repressiu i polític de l'Estat burgès, però a més desmoralitzà als sostenidors i beneficiaris d'aquest Estat -haguessin sigut o no batistianos- i els feu impossible desenvolupar cap paper en negociacions o en maniobres ulteriors. El curs immediat de la revolució en el

poder no deixà cap espai per a aliances de classe amb predomini -o ni tan sols amb un paper apreciable- d'una burgesia 'nacional', ni podia respectar els interessos i hàbits de comandament que a ella li era necessari reivindicar. La llei de dissolució dels partits polítics i l'expeditiva depuració de l'administració pública i els sindicats no confrontaren oposició. El ganivet de govern del primer mes i mig fou tan provisional com la coexistència de rebels i antics militars als quarters. Els líders revolucionaris no manifestaven respecte per les institucions i les idees que havien estat consagrades fins aleshores, ni per retorn ràpid a l'ordre. I el poble tampoc. 8

La revolució cubana és la degana de les revolucions permanents. I els exemples sobren.

Quan aquella tonteria de les firmes perquè el parlament analitzés no sé quants mots encreuats democràtics, de l'anacrònica oposició (política?) a Cuba, la resposta de al revolució (de Fidel) no fou fer aquest anàlisi al Parlament, ni buscar comes i signes de puntuació a la constitució: fou convocar al poble i en un inèdit referèndum, no sé si se'n feu algun abans en aquells països que s'anomenaren socialistes alguna vegada; el 98,05% del poble que resideix a l'illa refrendà el caràcter socialista irrevocable de la constitució.

Com a dictadura del proletariat que sosté, no té perquè preocupar-se del que pensen els que abandonaren el projecte revolucionari ...que és ben diferent als que resideixen fora del nostre territori, on comptem amb cubans veritablement revolucionaris.

Si algú diu que el socialisme no és popular dins l'illa de Cuba té dos alternatives... O dir que hi va poder haver frau a un percentatge elevadíssim de la població o anomenar inculta a la única zona del món on el nivell universitari s'ha convertit pràcticament en criteri d'alfabetització.

Perquè a Cuba aquestes dues paraules s'han unit per sempre, socialisme i revolució. S'impliquen una a l'altre en una educació biunívoca. I s'han unit a Cuba perquè avui és on la paraula socialisme es pot mencionar sense perspicàcia, precisament perquè el socialisme està unit a la revolució: sense parlar de revolució socialista és quasi un sofisme parlar de socialisme.

Sols aquesta revolució va poder sostenir sense que defallissin en allò principal els seus índexs socials l'embat de múltiples traïcions i l'embat i acarnissament de l'enemic de classe més fort amb el que va haver d'enfrontar-se cap revolució socialista.

Com digué l'economista cubà Osvaldo Martínez, president de la comissió d'assumptes econòmics de l'Assemblea Nacional, a la recent finalitzada sessió ordinària d'aquesta instància legislativa:

La nostra economia ha resistit durant 48 anys el bloqueig econòmic més intens i extens i el de major desproporció de forces entre el bloquejador i el bloquejat, que registra la Història Econòmica. En l'últim decenni el bloqueig ens arrebatava uns 3000 milions de dòlars anuals. Els més de 89 mil milions de dòlars que ens

ha pres -sense mencionar els sofriments que no s'expressen en diners- representen quasi 2 anys del nostre actual PIB. Podria una altra economia diferent a la cubana resistir ni tan sols un any el que s'ha resistit quasi mig segle? 9

(V) Per què votem els cubans?

Aquest 20 de gener tornarem a refrendar la primera fase del comunisme. A diferència dels candidats on no existeix una revolució socialista... el nostre poble sap per qui vota, doncs vota per sí mateix.

Els enemics diran que es vigilen les urnes, que ens assetgen per votar o altres diran que ens és igual... No, no ens és igual, sinó no, no aniríem a votar.

Però ells no ens entendran. Ni a Harvard, ni a Yale expliquen com procedeix una revolució socialista, l'estat actual que més s'aproxima al terme democràcia de l'antiga Grècia.

És cert que s'hauria de millorar el projecte d'eleccions, perquè siguin més mogudes i nodrides les reunions dels candidats amb el poble, és veritat que hi ha molt a millorar encara... però mai la pròpia essència.

Jo a la meva papereta sé que estic votant per René, Antonio, Gerardo, Fernando i Ramón... els meus cinc millors diplomàtics de la revolució presos a Estats Units, sobre els quals cau tota la impotència senil que no aconseguen fer-nos malbé. Estic votant conscientment per la candidata que vaig escollir al meu barri (doncs ella fou qui em representà a les Assemblees Municipals). Estic votant per tots aquells, que per una o altra raó han decidit viure dins de la única revolució socialista que existeix i que amb els seus milers de contradiccions, segueix sent el lloc més honest del món.

Estic votant per José Martí per sobre de tot, pel Partit Revolucionari Cubà, per aquell Partit Comunista de Julio Antonio Mella, per la Jove Cuba, de Guiteras, pel Moviment 26 de Julio de Fidel i Frank País...

Estic votant més que res pel meu dret inalienable de seguir escoltant-li dir dia a dia al meu fill petit "Pioners pel Comunisme serem com el Che" ...pel Comunisme i no per socialisme retallat a la mesura.

Estic votant per observar la mirada verda de brillantor infinit que se li encén al meu indomable i sempre crític fill gran, quan recent acabà de llegir-se el Manifest Comunista. Aquell el dels primers dos "barbuts" rebels de la història: "Res a perdre, sols les nostres cadenes".

Estic votant pel meu dret que no poso a disposició de ningú de seguir el camí del Che, siguin quines siguin les condicions; a les selves del meu continent; a una escola, o a la franja de Gaza a Palestina...

Estic votant de manera unida per les reformes a la Constitució de la revolució bolivariana on aquesta vegada el Sí no necessitarà samarretes vermelles.

I en el cercle central, vulguin els meus germans o no del districte de Santiago de Cuba, on està postulat, hi ha Fidel, jo voto per ell, encara que no hi hagi el seu nom a la meva papereta habanera, amb una indescriptible felicitat de saber-lo viu, feliç i treballador.

De segur que els que ens representaran faran el que estigui al seu abast per a lluitar pel socialisme revolucionari i per millorar dia a dia la vida del poble més emprenedor del món... Però si de casualitat no ho fan... com no ho fan en més de la meitat del món els fasants que es posen en planella; la revolució socialista sí que sabrà demandar-los-hi, com bé diu l'amic Manuel E Yeppe 10 en el seu recent article. La nostra societat pot perfeccionar la seva tecnologia per votar, doncs les revolucions són perfectibles, a diferència del capitalisme que no pot moure les seves estructures endarrerides i corrompudes heretades del segle XVIII, amb perruques gastades.

Perquè aquesta dictadura revolucionària que van esbossar els clàssics representa molt més al poble que qualsevol democràcia, que tan sols sap cloquejar la paraula i pateix d'impotència crònica i incapacitat històrica per aplicar-la.

Un petó d'amor, aleshores a la Revolució socialista més conseqüent de la història.

Referències

1 Ernesto Che Guevara "Necesidad de este libro" Apuntes críticos a la Economía Política" Centro de Estudios Che Guevara y Ciencias Sociales 1 Ed 2006, p 25

2 Ernesto Guevara,"Reuniones trimestrales" 5 de diciembre 1964 El Che en la revolución cubana ,La Habana Ministerio del Azúcar, 1966 VolumVI p 570

3 Ernesto Guevara Apuntes críticos a la Economía Política Centro de Estudios Che Guevara y Ocean Sur (Segona Edició ampliada) p. 110

4 Carlos Marx Crítica del Programa de Gotha (1875) De Carlos Marx y Federico Engels Obras escogidas, Editorial progreso 1974 p. 337

5 V.I Lenin El Estado y la revolución (1917) De Obras escogidas V.I. Lenin (en tres volums) Volum 2 p 379 Editorial progreso 1975

6 Éric Toussaint China y la India , dos países capitalistas de moda Rebelión 13 de gener 2008

7 Fidel Castro " Discurso pronunciado el 8 de Octubre de 1987 en la ceremonia Conmemorativa del Vigésimo Aniversario de la muerte de Ernesto Che

Guevara” Del libre Pensamiento Económico del Che de Carlos Tablada Editorial Nuestra América Ed 29 2005)

8 Fernando Martínez Heredia Text extret de “letra con Filo” a cubarte.cult.cu gener 2008

9 Osvaldo Martínez Intervención en la Sesión ordinaria de la asamblea nacional . Juventud Rebelde 28 de Diciembre 2007

10 Manuel E. Yeppe. Elecciones a la cubana Rebelión 17 de gener 2008